

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

τον και πέμπτον αριθμούμεν χρόνον
δρα μας ή πόλις ή τών Παρθενώνων.

"Ετος χίλια κι' όκτακόσα κι' ένεννίτα σὺν έννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουινά

Μάρτη τρίτη και δεκάτη
κι' ἐφέλεξον ραχάτι.

Πενήντα πέντε σὺν ἑξακόσα,
πέρνει και δίνει ρητόρων γλώσσα.

Ἕγνος Ζαημικὸς ἱλαροτραγικὸς.

Χαίρε, μουγγί μακάριε,
ὦ! χαίρε Καγκελάριε,
πνεύμα σιγῶν και χάρις,
ἐσὺ πηγὴ θαυμάτων,
ἐσὺ και προγραμμάτων
μάγειρας και φουρνάρης.

Μησάλα πολλῶν ἐφίρανεσ,
τοὺς ποταμοὺς ἐξήρανεσ,
τάς κοίτας διευθέτησε,
κι' ἔδωσεσ χεῖλη φλύαρα,
σαλιάρικα, παμμάρα,
και γλώσσαισ τσαναμπέτισαισ.

'Ο λόγος σου μὰς 'σκάδωσε
κι' Ἀνατολὴ παλάδωσε
και περιγέλαστρα Δύσις,
μὰς μάρανεσ, μὰς ἑλωσσεσ,
σιδηροδρόμους τέλειωσσεσ
τοῦ Πειραιῶσ — Ἀρισσησ.

Νάτο! 'σφύριξε τὸ τραῖνο,
κι' ἐγὼ τώρα μέσα μπαίνω
ξεφωνίζωντας τὴν Νίκη,
μπάτε μέσα κι' ἐξω νοῦ,
πᾶμε 'στὸ Καραμπουρνὸ,
πᾶμε 'στὴ Θεσσαλονίκη.

Μὲς 'στὴν ἀναπαράδι,
ποῦ μὰς ἀπειλοῦν λιμοί,
ἄψε σβύσε, βρε παιδιὰ,
'πηρε τέλος κι' ἡ γραμμὴ
τοῦ τρανὸ σιδηροδρόμου
'στὸν καιρὸ σας, 'στὸν καιρὸ μου.

Τὸν σταυρὸ μου τώρα κάνω,
'στὴ Θεσσαλονίκη φθάνω
και τοὺς σκλάβους χαιρετῶ,
μὲς 'στὴς ρούγαισ της γυρῶ
και 'στοὺς δούλουσ ψιθυρίζω:
εὐὸ πιστεύατε κι' αὐτό; »

Τί χαραισ παντοῦ μεγάλαι!
τί φωναισ, τί πανηγύρια!
και Χανομίσαισ Τουρκάλαισ
βγαίνουνε στὰ παραθύρια,
και Τσιφούτηδων γυναίκεσ,
Σάραισ, Λεῖαισ και Ρεβέκαισ.

Τὰ μαντύλια των τινάζουν,
καλῶσ ἤλθατε φωνάζουν
και μὰς ῥίχνουν κομφετί,
και χορὸς ἐξ Ἀτσιγγάνων
νικητήρια παίρνουν
'μπρὸς και 'πίσω μας κροτεῖ.

"Ἐνα πλῆθος ἐγκωμίων
ἐκ στομάτων πολεμίων
ὁ Ζαήμησ προκαλεῖ,
και φωνάζουν τοῦτοι κι' ἄλλοι:
εὐὰ κατάρφεσ και πάλι,
θαυμαστέ μουστακαλή »

Μάγος εἶσαι, μάγικα κάνεις,
και χωρὶς μιλιὰ νὰ βγάνης,
τῆς Ἑλλάδοσ Κοενλόε,
ἀπέξηρανεσ 'στὸ τέλος
κάθε τελματωδὸς ἑλωσ
και νοπα! βασταίνουν χλωαί.

Και τὴν Σούδαν τοῦ Φαλήρου τὴν ἐξήρανεσ τελεῖαισ
κι' ἕνας μπάτης πνέει τώρα καθαρός, εὐώδης, ἄετοσ.

Φεύγουν φεύγουν δλοένα
τὰ νερά τὰ βρομισμένα,
πουχε φθάσει και 'στὰ ξένα
ἡ πολυκρότος των φήμη,
και νταντάδες και παιδιὰ
παίζοντας 'στην ἀμμουδιά
ξεφώνουν με καρδιά :
«δοξα δοξα 'σὸν Ζαήμερ».

'Στ' ἀκρογιάλι του Φαλήρου
μέ την αὔραν του ζεφύρου
ἔλοι λένε γιὰ του μάγου τὰ πολλὰ κουβαρνατλήμα
και γι' αὐτὸν στεφάνια πλέκουν με τῆς ἀμμουδιάς τὰ
[φρόνια.

Χαίρε, πάντων θεραπεία,
χαίρε σὺ ξεροκαμπία
τῶν τελεμάτων, τῶν ἐλῶν,
του λιμένος τῶν Ἄλῶν,
και τῶν ἄλλων τῶν ἄλλων.

'Επρασίνισεν ἡ γλῶσση
κι' ἔλα πάνε σὰν ρωλοῦ
μέσα 'στουδ ἀναβρασμούς,
και με δράσεις ὀρμᾶς
ἐκτισες κι' οἰκοδομάς,
νὰ μὴν πέφτουν 'στουδ σεισμούς,
ὅπως σὺ δὲν πέφτεις κάτω, με γερῆς κι' ἑλῆθος στίχεις,
γιὰ νὰ χάσκη κάθε Κόντης, κάθε νοδς ντεληρυσέκης.

Τώρα ξένοιστος κοιουμαι
σὲ σωροὺς δαφνίνων κλάδων,
κι' ὅπως πρώτα δὲν βοδομαι
τὴν ὄργην τῶν Ἑγκαλάδων

'Ὅσο θέλετε κουνάτε του κλαυθμόνος τὴν κοιλιάδα,
δὲν κλονίζεται κανένας 'στην ἀκλόνητον Ἑλλάδα.

'Ὀ! θαυμάτων μεγαλειον !
χαίρε τρίς ὁ καταλύων
τάς οἰκοδομάς ἡμῶν,
και σὲ τρεῖς ἡμέρας μόνον
ὡς Μεσσίας νέων χρόνων
νέας ἀνοικοδομῶν.

Δευτέρ' Ἀναβαδία γεμάτη φαντασία.

'Ἐξήστραφες, Ἀλέξανδρε, κι' ἐβρόντησες
κι' ὡς αὐτοῦ ἐξήρῆς ὑψηπέτης,
με και γιὰ τοὺς σακάτηδες ἐβρόντησες
σὰν νάσουνα Συγγρῆς πανευρέτης.

Ἐίπες και καθιδρύθησαν Στρατόπεδα,
και 'στην βοήν σαλπύγγων και τυμπάνων
δὲν ἔχασες κι' αὐτὰ τὰ γυναικόπαιδα,
ποδ δὲ πεινοδὲν ἐν μέσφ τῶν παιδῶν.

Περπατησιὰ σακάτηδες ἐπύρανε
κι' ἦλθαν τὴν δύναμίν σου νὰ κηρύξουν,

και με τὰ δεκανίκια των εδείρανε
αὐτοὺς ὅπου βαλλήκαν νὰ σὲ ρίξουν.

'Ἰθαγενεῖς ἐπαίδρυνες και ξένους
και τῶν Ρωμαίων τοὺς ποδοὺς ἀνεπτέρωσες,
ἐπόταν ὡς πανήγυριν του γένους
ἀγῶνας Ὀλυμπίων καθιέρωσες.

Κι' ἦνοιξε τῶν Σταδίων ἡ κονίστρα
κι' ἀντήχησε βροντόφωνος ὀρχήστρα,
και κότινοι 'ξεφύτρωσαν κι' ἀπήγανοι,
καθὼς και κολοκῦμβα με τὴν ρήγανη.

Κι' ἐκ του Μαραθῶνος ἦλθαν περιβόητοι δρομῆες
κι' ἀπεθαύμασαν οἱ ξένοι κι' ἐθαυμάσαμε κι' ἑμεῖς,
κι' εἶδα φρόνημα 'στὰ ποδῶν των ἀγωνιστῶν ἀκμαῖων
πάρτε ὄρμη, παλληκάριε,
κι' ὁ λαὸς ἀντι νὰ στίψη τοὺς κροτάφους των δρομῆων
στεφανόνει τὰ ποδάρια.

Καταπλήττομεν λαοὺς,
κι' ἔλοι με χρυσᾶς ἐλπίδας
τρέχουν μέσα 'στουδ ναοὺς
και χαλαρᾶς κτυποδὲν ἀσπίδας,
ἀλαλέζοντες με κτύπους :
«χαίρε σὺ, Πατρίς ταχύπους »

'Ὀ! χαίρε, φωτοδότη, ποδ μεᾶς 'φώτισες
σὲ τέτοιο θεοσκοπτινο καιρῶ,
με και τοὺς διψασμένους τοὺς ἐπότισες
με μελοικιο και γάργυρο νερῶ.

Κι' ἀν σήμερα 'διψάσαμε γιὰ κλέη
και Σταδία του πρώτου μας καιροῦ,
με ξέριε πῶς λυσσομε διψαλέιο
και γιὰ μιὰ στάλια τρέχοντος νεροῦ.

'Ἡ κάμιος ἐσθίθ' ἡ φλογερά,
και μες 'στὰ νομοσχέδια ποδ 'κλώσσητες
ἀποξηράνας βρώμικα νερά
με διαγωη τὰ χεῖλη μας ἐδρόσιτες.

'Ἀρῆρα δικονομίας ἀνακάτεφες,
με νόμους περὶ τύπου τοὺς σακάτεφες,
πλουσίον κάθε φράσιν σου τὴν ἤρτισες,
και Στελον ἀξιόμαχον κατήρτισες
νὰ καταναυμαγή τοὺς λαθρεμπόρους,
και του κρασιου κατήργησες τοὺς φόρους,
νὰ πίνωμε, νὰ τρώωμε, νὰ χορευώμε,
κι' ἔλο τὸν Χαραλάμην νὰ παντρευώμε.

'Ἐνα Μεγαλυνάριον 'σὸν Ἀρχικαγκελάριον.

'Ἰμῶδ σε τὴν τοιγάρο μου φουμάρων,
τὰ πάντα και τοὺς πάντας ἐτελειώσες,